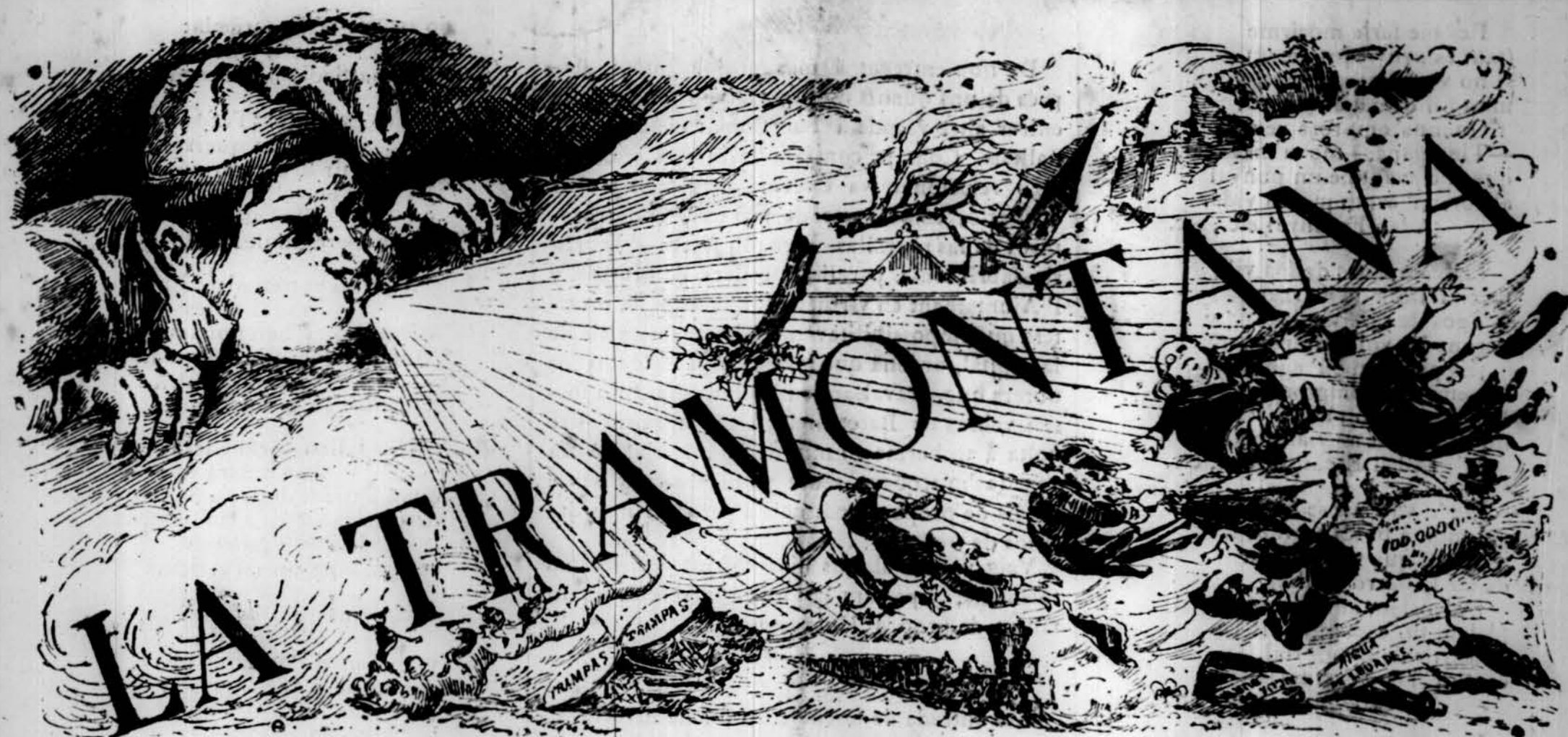

nostra 22
Portada

PERIÓDICH VERMELL

⌘ SALUT PÚBLICA ⌘ INTERESSOS POPULARS ⌘ ARTS Y LLETRES ⌘

PREUS DE VENTA
25 exemplars. Una pesseta
Cada número. 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada
cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
96-RONDA DE LA UNIVERSITAT-96
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Tot Espanya, portat á domicili. 8 rals trimestre
Països de la Unió Postal. 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanar
las circunstancias

!!! ESTÉM EXCOMUNICATS!!!

Aixó ja passa de mida. Ja no es un rector de missa, carn d'olla y trabuch; ja no es un capellá feréstech sense mes tracte que 'l de la majordona; ja no es un sotana casi-hidrófobo qui 'ns ha tirat trona avall; no, lectors; es tot un senyor bisbe de Barcelona.

¡Figureuvos si estém ben arreglats!

Pero déixintne aclarir 'l concepte. No es lo mateix senyor bisbe en persona, no, qui 'ns ha excomunicat, sino sos súbdits, los sotanas petits, que ab veu de tró y per manament del senyor Urquinaona nos han excomunicat, dihent qu' eram uns condemnats, heretjes y no sé qué mes.

Jo estich tot esgarriat y tinch la pell de gallina. ¡Considerar que com tots los excomunicats aniré per posarme lo menjar á la boca y me 'l tiraré pels pantalons; voldré beure y l' aigua ó 'l vi m' entrarà pel nas y faré com los dufins; voldré cumplir las necessitats corporals... y no sé que 'm passarà; voldré sortir al carrer y me enfilaré dret al terrat...

¡Aixó serà inaguantable!

¡¡Reconciliemnos!! ¡¡Reconciliemnos, pares capellans, que 'm desespero!!!

¡Compassió, senyor Urquinaona, compassió!

Nosaltres, los redactors de LA TRAMONTANA, som creyents, sí, molt creyents. Bons minyons, á carta cabal. May nos ha passat per la barretina atentar al pudor de cap criatureta, com certs germans de la doctrina cristiana; may habém robat cap donzelleta del costat de sos pares valguentnos del secret del confessorari; may habém envenenat á duas majordonas, com lo rector de Noedes; may habem enganyat á cap moribundo fentlo testar á favor nostre; may habém admés lo càrrech d' hereu de confiansa, com algun ensotanat prou conegut. En fi, som uns xicots de be.

No tenim altre defecte que 'l de voler corregir tants y tants d'abusos, infamias y crims com cometen, en desprestigi de la religió, una immensitat d' ensotanats.

Fássis càrrech, senyor Urquinaona, que aquells á qui V. va manar que 'ns escomuni-quessen, son los mateixos interessats contra LA TRAMONTANA, que demá pot denunciar á sa ilustríssima graves fets comesos per ells. Com lo llop may podrà passar pel costat de l' ovella sense clavarli caixalada, aixís los ensotanats jamay podrán posarse LA TRAMONTANA á la boca sense treure foch pels caixals, sense mossegarla. Está clar; qui pot veure ab bons ulls que li publiquin las faltas, mes que siga ab lo piadós intent de corregirlas?

Vaja, donchs; avans no 'ns caigan demunt totes las calamitats de una excomunió, (que encara avuy, *gracias á Deu*, menjém, bebém, caminém, dormim y fem lo que mellor 'ns apareix, com si tal cosa) avans la terrible maledicció deixi sentir son pes sobre nosaltres, reconciliemnos, reconciliemnos.

Apa donchs, reverents; aprofitéu la ganga: LA TRAMONTANA, espantada en vista de la actitud presa per vosaltres, admet tractes per arreglar tot lo que volguéu.

No demaném diners, (com diuhen que va fer lo vostre amich Saballs); no exigim que os rebaixéu ni volém res que no puga ser.

Si os sembla be pactem. Allá van las condicions:

LA TRAMONTANA deixarà de molestar á tots aquells que tenen lo cap de coco ó portan una trenyina al cervell, entrant en conseqüencia al remat de las ovelles de Cristo, sempre y quan los homes que vesteixen ab faldillas abandonin lo cultiu de la llana, no molestin mes los sentiments humanitaris dels que 'n tenen mes que ells, ni tornin mes á violar criatures, ni diguin barbaritats desde la trona, ni deguin mils duros á viudas, ni 's neuguin á rendir comptes al ad-

ministrar bens d' altres, ni fugin ab nenas com un pom de flors, ni corrin ab lo trabuch á l' esquena ni desenterrin morts, ni assassinin lliberals, ni protejeixin la industria dels botons fent portar banyas, ni continuhin gandulejant d' un cap de dia al altre.

Aixó es lo que demaném, y cas de complimentar nostres desitjos, correspondrém com cal.

Y á fe que no demaném pas cap cosa del altre mon.

Poden contestar los interessats per conducte de sos colegas *L' Avi Vell, La Vespa, El Cabecilla ó El Rigoletto*; ja may directament á la Redacció, que 'ns ofent molt la pudó del celibat, llana, rapé y cera.

Per la Redacció

MOSSEN SERÁ

CANSÓ DE L' EMIGRANT

*Quando el español canta,
Rabia ó no tiene blanca.*

Avuy lo meu patriotisme suspirant s' esbargará, y per no caure al abisme cap al cel se 'n pujará.

No poguent com jo volia, y era mon somni daurat, en ma Patria viuré honrat, cap al estranger faig via.

¡Adeu Espanya!
Perdona ma ingratitude si á terra estranya emigro trist y abatut.

Lo treball era ma ditxa, ma pau, ma tranquilat; mes avuy, per ma desditxa, sense treball m' he quedat.

La necessitat m' obliga á passar com criminal la frontera nacional, y al ferho lo cor se 'm lliga.
¡Adeu Espanya! etc., etc.

Res me faria morir-me
(tant es avuy com demà)
si no vingues á ferirme
mon fill demanantme pa.
Quant s' amorosa veu crida:
—Ting gana,—me fa mes mal,
que si clavantme un punyal
al cor, m' arranqués la vida.
¡Adeu Espanya! etc., etc.

Las campanas de ma vila
tocan l' hora de marxar,
y 'l gos de casa vigila
perque 'm vol acompanyar.
¡Es pitjor que l' agonia
la pena de l' emigrant!
Per aixó en lo meu trist cant
no hi veuréu may alegría.
¡Adeu Espanya! etc., etc.

Me 'n vaig sense nort ni guía
pel mon á buscá trevall,
esperant que vinga 'l dia
de fer lo darrer badall.
¡Adeusiau, amichs y amigas!
¡Adeu, tu, casa-payral!
Al sortir de ton portal,
entro pel de las fadigas.
¡Adeu Espanya! etc., etc.

En sent al peu d' una fita
que divideix dos estats,
mentres lo meu cor palpita
y mos ulls están mullats,
Per deserts escabullintme
entro á l' estranjer cantant
la *Cansó del emigrant*
de ma Patria despedintme.
¡Adeu Espanya!
Perdona ma ingratitude
qu' á terra estranya
emigro trist y abatut.

A. FARIGOLA

L' ORFE DE LA FULIOLA

NOTAS INTIMAS
(Continuació.)

XVII

Acosat per la imperiosa necessitat, vaig tenir d' esplotar fins contra ma voluntat, á tot' una població entera, enganyantlos ab l' art de la mentida, no sens remordiment, puig ab ma retirada, fins lo soroll de las fullas que queyan dels arbres me semblavan trepitjadas de gent que 'm perseguia.

Vaig jugar una mala partida al poble de Artesa exposantme á una tremenda pallissa cas de sortir-me malament, y al capdevall tot per ferme unas quantas pessas de dos que ni en tenia prou pera 'l viatge. ¡Si anessem á reflexionar cuantas fortunas se han improvisat en lo mon per medis molt mes reprobables, de resultats bon tros mes desastrosos per los enganyats, sens cap mena de remordiment y al amparo de las lleys!...

A l' endemá estava esmorzant en la cuyna del hostal d' Agramunt, quan vaig sentir que uns quants viatjers arribats de Artesa comentavan la meva *hassanya*, donanthi 'l colorit que es de suposar.

Per ells vaig saber, per supost sens que 'm coneixessen, que 'l públich, després de una hora de impacientarse, va descobrir la trama per la desaparició del jove titiritero, que ab tanta manya los havia sapigut enganyar. Pero no obstant, segons varen dir, com encara va recullirse molt diner de las entradas, la funció anunciada se convertí en un ball, y després de haber pagat la orquesta y 'ls gastos de la posada, va quedar encara un sobrant de alguns rals.

Y mentres los nous hostes anavan continuant la narració, vaig pagar lo meu gasto y vaig anarmen per temor de ser descubert.

XVIII

De nou entregat á mas propias forsas, després de uns quants dias de viatge y fatigas, vaig entrar altre vegada á Barcelona rodejat de penalitats. Com ja coneixia 'ls carrers y estava algo relacionat, va ésser-me mes fácil trobar ocupació, colocantme de peó en l' enderrocamment de las murallas. Pero ¡oh fatalitat! la crisis fabril tenia paralisats milers de brassos, y l' Ajuntament en virtut de l' afluencia de forasters que impossibilitavan de donar feyna als de la capital, ordená que fossen despatxats tots los obrers que, treballant en las murallas, no fossen vehins de Barcelona. ¡Aixó 'm portá altre volta á trobar-me en mitj de la miseria! ¡Altra vegada 'm trobava sense pa ni abrich y sense medis de proporcionármels á pesar de mos desitjos de treballar!...

Vaig passar alguns dias sufrint los majors torments, y passant las nits á la serena en un tancat de prop d' Hostafranchs.

XIX

Era entrada de fosch de un dia de hivern. Lo cel estava nuvolós y la temperatura freda; los carrers, humits y relliscosos, presentavan lo natural aspecte de lo que 'n dihém «dia de hivern.»

Encara no me habia desdejuntat, tenint que resignarme per forsa á una penitencia que ja no m' era gens estranya.

Parat en la Plassa de Catalunya per no saber qué fer ni ahont dirigir-me, se me acosta un senyor vestit ab frac, cabell negre y llustrós, cara arrogant, y ab un bigoti y pera molt ben cuydat, que semblava un d' aquestos tipos que se 'n diuhén de noblesa y distinció.

—¿Qué fas per aquí, noy? va preguntarme.

—¿Qué faig? res; vaig contestarli, m' estich aquí.

—¿Ets de Barcelona? ategí 'l arribat de poch.

—No senyor; soch de La Fuliola, y aquí me estich esperant treball, pero ningú se 'm presenta á donarmel.

—¿Buscas feyna? va preguntarme ab certa admiració, donchs precisament jo busco un noy pera donarnhi.

—Si puch servir... vaig dirli.

—Perfectament, contestá ab resolució; segueixme, y aviat tindrás una ocupació que 't donará molt.

Sens contestar una paraula, vaig seguirlo com un gosset al seu amo, y ell va dirigir-me per varios carrers que jo may habia vist.

Després de mitja hora de caminar sense obrir boca, va deturarse devant de una casa que tenia una gran entrada, y va dir-me:

—Puja.

Y jo vaig seguirlo sens obrir boca.

J. TONDUAN

(Seguirá)

LA MONJA

¡Ay de mí, maret mia!
M' alegría,
en aquest mon, m' has robat.
¡Qué tristes! Jo m' anyoro
y fins ploro
de veure 'm sens llibertat.

¡Ay mare! Quan m' esplicavas,
y 't pensavas
que 'ls convents eran un cel!...
Si ho vegessis, tots los dias
pertarias
en ta cara un negre vel.

Tu 'm vas privar de casarme,
per tancar-me,
pensantne que pels convents,

jo estaria ben guardada:
¡Soch tancada!
¡De guardada, no 'n soch gens!

¡Tot es negre! ¡Tot son reixes!
Ni per queixes,
puch sortir d' eixa presó.
¡Ni 'l sol entra!... ¡Vida amarga!
Ni s' allarga
de ma mare un dols petó.

Aquí ni entren aires libres;
ja mas fibres
delicadas, m' han punxat:
¡Quantas donzellas honradas,
son tancadas!...
¡Quantas ab lo cor llagat!

Nos tallan la cabellera
ben entera
quan entrém dintre á aqueix cau;
després,... ¡adeu mon de penas!
Sols cadenas
veyém, com un vil esclau.

Un cinturón, beneit siga,
fort nos lliga,
y un Sant-Cristo gros hi va,
que no sé 'l que significa:
¡Ay, si mica
lo Cristo pogués parlá!

No 'ns volan, no, vergonyosas.
Las hermosas
se las estiman molt mes:
¡Ay de la que te una falta!
Ni malalta
ja no se 'n cuidan per res.

Lo pare, que me estimava,
sempre estava
defensant la llibertat.
¡Si vejés ma desventura,
d' amargura
tornaria á mori aviat!

Lo que 'm feya á 'n á mi 'l pare,
sufreixo ara.
Lo pare, 'm feya petons.
Sempre 'm donava abressadas
y á vegadas
los dos cantavam cansons.

No hi ha mes: Tota ma vida,
atligida
en aquest mon passaré,
fins que arribará aquell dia
d' agonia
que á dalt del cel pujaré.

JUANITO CATALÁ

Se recordan nostres llegidors de aquell Freixa, promotor fiscal del jutjat de Manresa y parent del Freixa carcunda coronel de la guardia civil?

Donchs l' eco de *La Montaña* de Manresa porta un llarch remitit de un parent de aquell senyor en lo qual se li treuhén al sol uns drapets tan bruts, tan criminals, que sols se comprén pensant que son fills de la bruticia carcatólica.

¡Y pensar que un tipo aixís está encarregat de interpretar y proposar lo que se 'n diu justicia!

¡Quin asco!

** **

En Martos assegura que las sevas simpatías, pensament, paraula y obra están á l' esquerra. Vetaquí un home que actualment carrega á l' esquerra... dinástica.

Aixó es una injusticia.

Ell sempre ha pensat lo mateix: Poder ser ministre ó arrimarse al sol que mes calenta.

Aquest es lo problema dels polítichs de talent... mallorquí.

** **

L' Ajuntament de Madrid tracta de gastar quatre milions de pessetas pera celebrar lo naixement de un xicotás que pot sortirnos molt car als espanyols.

Los treballadors de Andalusia continúan morintse de fam sens novetat.

¡Jo 't flich que n' aném de be!

** **

Quan s' obrin las corts lo govern diu que reta als esquerrans pera veure qui es mes lliberal.

¡Quanta cháchara se perdrá miserablement!

** **

Un periódich aconsella al general Lloron que se 'n vagi á casa, per inepte.

Y donchs ¿qué 'n fariam de la espasa d' en Bernat Sagunto?

Lo primer de tot es fer la felicitat de la patria... no moventse del ministeri ni á fums de sabatots.

** **

Diu un periódich madrilenyo, que 'l que tindria de fer D. Alfons seria triar sos ministres entre gent que may hagués cambiat de idees.

¿Y ahont tindria de anar á buscar sos ministres, á Pipi, un quart mes lluny de la lluna?

Perque 'l qu' es á Espanya...

** **

Hi ha set didas preparadas pera triar quinas donarán mamar al nou esquix de felicitat que te de venirnos als espanyols.

¡Cuanta llet!

** **

¿Qué passa á l' Administració de Correus de Barcelona?

¿No podrian los empleats, desde 'l mes gran al mes xich, tenir un poquet mes de cuidado en tractar al que per descuit ó per ignorancia entra en aquellas oficinas sense treures la gorra?

Dihém aixó, perque son varias las queixas que han arribat á nostres oídos respecte á la manera poch convenient com allí 's tracta al que te la desgracia d' entrarhi ab lo barret ó gorra posats.

Y prou per avuy.

** **

Alguns periódichs diuhen que seria una desgracia pera Espanya qu' en Lagartijo 's tallés la cueta.

Verdaderament n' hi hauria pera desconso-larse.

¡Entre aixó y 'ls fusionistas!...

** **

Llegeixo en un periódich que s' estranya de que á Inglaterra ja 's fassin balls de máscaras.

A Espanya tenim carnestoltas tot l' any y ningú 'n fa cas.

** **

A Sabadell proximament s' estrenará una pessa en un acte d' en Pepito Garlopa titulada *Lo barret del senyó Alcalde*.

Desitjem bon éxit á nostre colaborador.

** **

Lo célebre astrónomo escocés Piarri Smith, anuncia pera d' aquí á pochos mesos, un xoch entre 'l sol y un estel visible, que necessaria-ment produirà, segons dit senyor Smith, lo fi del mon; ó á lo menys lo fi de la humanitat vivent.

L' augment de calor será tal que destruirá tota la vida orgánica de la terra.

Las montanyas de glas dels mars polars se fonderán com llar posat al foch, y la terra s' inundaria infaliblement sino estés reduida á cen-dras.

Los espanyols podém quedar tranquils á pesar de tan graves noticias.

Aqui tenim en Camacho que, si convé, posará una contribució al sol y un' altre al estel, y ja veuréu com per no véureli la cara tocan pipa cada un pe 'l seu costat.

** **

¿Qué ha passat en la fábrika de vidre dels senyors Vallés, fill y gendre?

¿Es veritat que 'ls obrers han tingut de declarar-se en huelga pera no sufrir una de aquellas imposicions inúcuas, que 'l capital exigeix tant sovint al infelís treballador?

¿Es veritat que un dels socios y majordom de la fábrika, es aquell mateix que dihentse representant de la classe obrera, aná á Madrid ab aquella célebre comissió del Tractat de Comers?

Si lo que se 'ns ha comunicat fos cert, resultaria que 'l tal senyor, que 's diu obrer y com á tal va anar á lluirse á Madrid, no es mes que un refinat explotador com tants d' altres.

Comunicarém á nostres lectors las noticias que poguém recullir de aquest assumpto.

** **

Oído á la caixa.

Los esquerrans volen la constitució de 1869 ab l' esperit de la de 1876.

Y 'ls tupetins diuhen que están enamorats de la de 1876 ab l' esperit de 1869.

Resultat: que ningú vol la seva ab l' esperit propi.

O mes ben dit:

Quan son govern tots ~~se~~ lo que 'ls dona la gana.

Y 'l poble paga qu' es gata.

** **

La piadosa y seráfica *Vespa*, que durant un grapat de setmanas nos habia perdonat la vida no dirigintnos cap de sas terribles fitbladas, torna en son últim número á dedicarnos un parell de ratllas, en las quals apura son ingeni per arribar á dirnos... ¡¡pooorchs!!

¿Y saben tot perquè? perque li demanavam que 'ns enterés, com á bon cul de sagristía, de cóm poden cometre certs actes alguns enso-tanats.

Y ella, com sempre, se calla lo dels seus y contesta dihent porchs, asquerosos, falsos, embusteros, lladres, vils, etc., agotant lo diccionari carcuda.

Y aixó que 'ns diu á nosaltres, emplea continuament com son mes fort argument; ¡pobreta, com no 'n te d' altres!...

** **

Un burot de Tortosa ha sigut condemnat á noranta sis anys y mesos de presó.

Y als irregularisadors en gran escala ¿a qué se 'ls condemna?

** **

Un nou pas está actualment donant la ciencia en sa carrera de adelantos.

Se tracta nada menos que de calmar las tormentas marítimas apaciguant lo furor de las onadas.

L' escocés Mr. John Shields, en lo port de Peterhead, ha fet varios experiments tots satisfactoris, en los quals per medi de uns tubos de ferro introduhia certas cantitats d' oli á certa profunditat de las aigües y que al sortir á la superficie calmavan casi instantáneament la furia de las ayguas.

Al port de Eyemouth, que 's tractava de ferhi una muralla de protecció de mes de dos milions de valor, pensan posarhi un dels aparatos de Mr. Shields, per lo qual, ab 10 ó 12,000 franchs se obtindrà molta mes seguritat que ab cap muralla.

¿Y no podria algun sabi inventar un aparato pera tirar oli als polítichs y á tota la societat en pes?

¿Cóm produheixen també tantas tormentas contra la Humanitat!

** **

Llegeixo en un periódich que ha rebentat un barco, á conseqüencia de habershi ficat l' aygua portant un cargament de arrós, per la forsa molecular de la dilatació de la carga.

Ara trobo estrany qu' en Fontrodona escapés viu dels tiberis de Moncada.

A menos que no begués aygua...

Aixó será.

** **

A Madrid han sigut matriculats mes de 11,000 gossos.

¿Ministerials?

** **

Habém llegit en *La Ilustracion popular*, revista sociológica que 's publica á Madrid, los Estatuts de una federació tipográfica espanyola, y com siga que, á Espanya hi ha també la Federació dels obrers noógrafos, que consta aixís mateix de tipógrafos y rams anexos, enviém á la redacció del citat periódich un parell de números de *El Noógrafo*, revista de ciencias sociológicas y defensor de la federació qual nom porta, per si cregués convenient *La Ilustracion popular* publicar los estatuts de las duas organiscions y darnos-~~se~~ sobre l' una y la altre.

De pas prometém nosaltres ocuparnos, un cop los tinga acabats, de sos articles sobre la anarquía y 'l colectivisme.

** **

Als mestres de la provincia de Granada se 'ls hi deuhen mes de tres milions de pessetas.

May passa aixó als fabricants de política.

** **

Copiém de *La Veu Sallentina*:

«Los rumores que corren per nostre vila, y que cada dia se van fent mes populars, son los següents:

«Com tothom sab, lo dia de santa Teresa se feu á la Iglesia una funció molt EXTRAORDINARIA, ó siga EXTRAORDINARISSIMA; acudinhi tota la Associació de Teresianas y altres car-católichs, á pendre la comunió per mes honrar la festa.

«Lo cas mes furiós, fou 'l dissapte á las dotze de la nit. Hi habia dintre la iglesia un fadrí fuster per arreglar l' altar; després, unas quantas Teresianas y 'l senyor organista, vicari de aquesta parroquia, mestre d' ellas, aprofitant la ocasió, segons contan, á detrás del altar, que en aquell moment arreglavan, anava per lograr sos desitjos... naturals: puig que s' hi sentian riallas, crits y escarafalls. Mes ara, culpan al fadrí fuster, dient, qu' es ell y ningú mes qui ha sigut l' autor d' aquella escena. La senyora directora de la Associació *sagrada* se presenta en la casa del amo d' aquell fadrí fuster á fi de que lo despatxés al punt, y per mes cosas que feu pera lograrho no pugué ella lograr sos odiosos desitjos.

«Ara, jo no diré pas que siga veritat ni que siga mentida; pero lo que estich veient d' un quant temps en aquesta part, no puch pas callarmho.

«Avans de haverhi aquesta Associació de Teresas, teniam en aquesta vila un gran número de bellas nenas que encantava lo mirarlas; molts joves hi haurian fet ben be un' horeta de centinella; algunas eran balladoras y... etcétera.

Mes ara, totas aquestas, las veuréu com si essessin aborridas d' aquesta vida, deixadas anar, arrugadas, sense colors á la cara, molt grogas y ab un pam de ulleras; las diversions las fastiguen si no son de ensotanats; y ara vostés pensin lo que jo no acabo de declarar.

»Mares que teniu Teresas, molt las heu de vigilar: jo sé de cert que hi ha un tuno que l' *armonio* 'ls sol tocar.»

Me sembla que no hi ha cap necessitat de fer comentaris á 'n aquestos tan *piadosos exercicis*.

Un nou establiment acaba de obrirse que va á umplir un buyt que 's notava pe 'ls voltants de una ciutat com Barcelona.

Nos referim als jardins y *Hotel del Tividabo*, que acaban de obrirse al públich al costat mateix de la plassa de la Bonanova, en la carretera de Horta y á poca distancia de allí hont para la tranvía.

Lo siti está perfectament escullit y las comeditats hi abundan.

Si 'ls preus son compatibles ab la bondat de la cosa, no dubtém que 'l *Hotel Tividabo* 's veurá concorregut extraordinariament pe 'ls barcelonins.

Per avuy nos contentém ab recomenar á nostres lectors que val la pena de visitar-lo.

L' autoritat local de Alcira ha tingut de pendre cartas en una rifa que feya un rector y qual premi de 320 rals no tenia per convenient pagar al que l' habia tret, desitjant convencil pera deixarho á las ánimas.

¡Ara digueulos tontos!

LAS DUAS ESPIGAS

FAULA QUE MERESQUÉ MENCIO HONORIFICA EN LO CERTÁMEN DE L' ARANYA CELEBRAT EN 1880

Una espiga vuyda á una espiga plena en un camp parlava d' aquesta manera: —Com es que no t' alsas quan lo vent te besa? —Perqué quan te gronxa tu abaixas la testa? —Perqué com jo amiga no t' posas bén tiessa? —Ets molt vergonyosa! —¡Vaja posturera! —¡No sigas tan sonsa! —¡No sigas tan bleada! —La insultada espiga plena de sorpresa á la espiga vuyda contesta ab prudencia: —Perque jo no imito la conducta teva m' has llensat paraulas que son grans ofensas; puig si no 's trobava tan vuyda ta testa, lo que faig farías quan lo vent te besa, y si are orgullosa per rés no serveixes, allavors ne fóras digne de respecte y un dels fruits serías millors de la terra.—

Aquesta senzilla y curta conversa, já quants y quants homes pot servir d' exemple!

A la espiga vuyda los tontos s' assemblan, que al buf dels elogis tots tibats s' aixecan, al revés dels sabis, que plens de modestia, quan reben elogis abaixan la testa.

FRANCISCO LLENAS

Un capellá de un poblet de Asturias ha dit desde la trona qu' enviaria al infern á tots los seus feligresos que no votessin á qui ell digués per diputat provincial.

Y 'ls feligresos, molt campetxanos, diu que farán lo que 'ls donga la gana. ¡Oh heretjía dels temps!

A prop de Plasencia hi ha un rector que ha modificat la doctrina cristiana.

Quan li acudeix un llanut á la gabia dels peccats, en lloch de imposarli un pare nostre ó vuyt credos de penitencia, li imposa una setmana de anar á treballar á la seva vinya, ó si es persona de quartos que li pagui per adelantat un cert número de missas.

D' aixó pot dirsen saber utilitzar la religió.

Puig mentres cavan la vinya lo rector hi guanya molt, y sent fet per penitencia Jesucrist no hi pert tampoch.

La Guardia civil ha tingut las malas entranyas de agafar y portar á la seva familia un individu que estudiava per *sant*.

Era un tocat del bolet que se n' habia anat de casa seva y volia morir-se piadosament de fam dintre de una cova.

¡La iglesia ha perdut un mártir! ¡La religió ha estat de pega! ¡Malaguanyat sant!

¡Algun director de manicomi deu riure!

Un fet extraordinari acaba de tenir lloch á Nova York dintre una iglesia.

Dos *dandys*, mes enemichs que en *Camatxo* y 'ls espanyols, se troban en lo temple de *Deu*, y trayentse un revolver cada un, comensan á tirarse mutuament al blanco.

Los devots comprenen que una cosa es resar y un' altre exposarse á que una bala 'ls foradi la pell, y fan rotllo als contrincants.

Al fi la bala de l' un atravessa 'l pit á l' altre, pero al acostarshi 'l matador reb una bala del mal ferit que l' envia á ca 'n Taps, y pot dirse que casi junts van anarsen á sopar ab *Sant Pere*, puig suposo que, morint dintre una iglesia, anirian al cel de correguda.

Mentrestant un capellá que hi havia á la trona, continuava 'l discurs com si tal cosa entremitj dels tiros primer y després dels gemechs.

La policia no va ficarse per res á intervindre dintre la iglesia.

¡Vaya uns dramas que 's representan en los temples de *Deu* dels Estats-Units! Ni al *Odeon*!

Aquí á Espanya tot lo mes que s' hi arriba á ter dintre las iglesias son comedias.

Un capellá á Madrid ha pegat una pallissa á una dona en la mateixa porta de la iglesia, perque no li pagava uns quartos que li debia.

Aquell manu me sembla que no deu estar pas conforme en aborrir los bens mundanals.

Lo bisbe de Teruel ha fet un sermó á Madrid, gastanhi tanta eloqüencia, que si tots los que i' hem llegit no 'ns ha donat convertits es sens dubte perque... no 's ha donat la gana.

Figúrintse que diu que 'l papa es una sola figura—¡sabatassas!—y que es mes estrany

que una flor que cambiés contínuament de colors.

Y l' orador sagrat també 'ns fa saber que 'l papa está serio de diferente manera que quan riu.—¡¡Quin talent!!—

Y tals mostrats d' eloqüencia per aquest istil aná donant desde la trona l' enllustrat bisbe de Teruel, que molts feligresos escoltavan la paraula del Esperit Sant creyentse que parlava per boca de ganso.

Un ensotanat de Binaced ha fet un sermó queixantse dels drets de consums que li habian posat, qual cuota trobava molt crescuda.

Aquesta teología no l' entench.

Com no siga de burot...

A Badajoz un reverent va treure un ull de un cop de puny á un feligrés que no se habia tret la gorra al passar lo combregar.

Aquestas insinuacions encare son molt pitjors que las que s' usan en l' Administració de correus de Barcelona.

XARADAS

A la *tot* ne te dolors un *dos hu* de gastadors.

Un abrich *prima segona*; *dos primera* nom de dona.

Sense sapigué de *tot* en *dos hu* toca 'l fugot.

Los *dos hu* son pel *Billar*, y las *total* per lo mar.

LL. MILLÁ

MUDANSA

Ab á Cada dia en sols menjá.

Ab é Una lletra que jo sé.

Ab i Arbre alt, primet y fi,

Ab ó es cosa que no tinch jo.

LL. MILLÁ

GEROGLÍFICH

: : Setembre

Fora T fora

T T I

N A

Pess A D Rob

A

—

Pes

A

UN PARENT DE CAN TAPS

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADAS. 1.ª Ton-to. 2.ª Sa-gas-ta. 3.ª Ca-mí. GEROGLÍFICH. Home petit carregat de posturas.

FUGA DE VOCALS:

Quan lo rey n' es poderós, (diu l' adagi catalá) nit y dia trovará son regne sense repós.